

Formanden:

Tak til hr. Svend Auken. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører.

Morten Messerschmidt (DF):

Denne sag handler i bund og grund om, hvem der har magten over borgerne i EU.

Det er velkendt, at de nationale folkevalgte her i Folketinget og andre steder for længst er blevet rendt over ende og frataget en stor del af indflydelsen på, hvordan vores samfund skal indrettes. Men bedst som vi troede, at magten over EU var blevet deponeret i Ministerrådet og i Europa-Parlamentet, så slår EF-Domstolen med knusende sikkerhed fast, at det skam slet ikke er politikerne, de folkevalgte eller borgerne, der har magten, nej, det er Kommissionen og EF-Domstolens 25 dommere, der bestemmer udviklingen i EU.

Blandt politikere har der aldrig været tvivl om retstilstanden før. EU's strafferet har altid været et område, som det var op til landene selv at regulere, og kun når alle lande i EU kan blive enige om at lave fælles regler om strafferet, kan de gennemføres. Sådan har det altid været, indtil den her dom altså blev afsagt.

For nu hedder det efter EF-Domstolens opfattelse, at godt nok hører strafferet stadig til det mellemstatslige, men i de tilfælde, hvor straf udgør en særlig nødvendig foranstaltning, kan man alligevel vedtage straf ved flertalsafgørelser.

Det betyder altså, at vi fremover kan blive pålagt at indføre bestemmelser i danske straffelove og særlove, som kriminaliserer forhold, der hører under det indre marked: konkurrencereglerne, den frie bevægelighed, forbrugerforhold, fiskeri, landbrug, alt, hvad der egentlig hører under søjle 1-samarbejdet. Det var hr. Svend Auken også tidligere inde på.

Kl. 11.50

Vi kan meget vel risikere som på så mange områder i dag, at vi i fremtiden skal acceptere straffebestemmelser, som et flertal i Folketinget er imod, og som regeringen har stemt imod. Det er EU's retstilstand anno 2006. Ikke et demokrati eller et pluralistisk folkestyre, som ellers de integrationsivrige partier gerne kalder det de står for, men et system, hvor man er forpligtet til lydigt og dydigt at knalde hælene sammen, hvis EU ønsker regler på det her område.

Så hører vi fra Ministerrådet og justitsministeren, at man er bekymret, og vi hører efter møderne i både januar og februar, at man skam har

diskuteret sagens substans, og at man sådan har udtrykt sit mishag og sin bekymring. Det må jo i den grad få EF-dommerne og Kommissionen til at skælve, når selveste EU's Ministerråd udtrykker sit mishag.

Men nej, overraskende nok har Kommissionen alligevel valgt at henholde sig til sin sædvanlige følelse af magtfuldkommenhed og arrogant indstilling over for medlemsstaterne og har vist sig at være fuldstændig ligeglad med, hvad Ministerrådet mener, ytrer, tænker eller føler om landenes suverænitæt. Kommissionen og EF-Domstolen bekymrer sig nemlig kun om en ting, og det er mere integration, mere magt til EU.

Det er også derfor, at vi meget klart kan se, at den forfatning, som er faldet, den forfatning, som ikke kan gennemføres, fordi 2 af de 25 lande, der er medlem af EU, har afvist den, er man nu ved bid for bid at indføre. Konkret i denne dom står vi over for artikel 271 i del III af forfatningen, hvor man meget klart ville lægge op til, at man med flertalsafgørelser kunne kriminalisere områder inden for søjle 1-samarbejdet, altså det overstatslige samarbejde.

Det kunne man ikke tidligere. Men når forfatningen er død, når befolkningerne nu i EU-optik ikke rigtig har forstået, hvad der er godt for dem, så må den gode EF-Domstol jo hellere tage tingene i egen hånd og gennemføre de ting, som befolkningerne åbenbart er for dumme til at forstå er godt for dem. Det er den eneste måde, det her kan udlægges på.

Man kan selvfølgelig ikke acceptere, at det er på den måde, retstilstanden udvikler sig i EU. Derfor er det også relevant at høre, hvordan de øvrige institutioner rundt omkring i EU har udtalt sig. Vi ved, at Ministerrådet har været bekymret og har ytret mishag, og derfor er det også interessant at høre, om Kommissionen måske deler det mishag og den bekymring over, at man nu trumfer medlemslandene. Man tordner henover det demokrati, som vi trods alt har en vis tradition for i Europa.

Men nej, i sit nærmest triumferende notat over dommen bruser Kommissionen frem med en lang række af nye rammeafgørelser, som man nu vil have ophævet, og i stedet vil man have indført overnationale regler. Regler, som Kommissionen afgør hvordan skal se ud, og regler, hvor genstridige medlemslande kan stemmes ned. For det er nemlig modellen for fremtidens EU.

Står det til Kommissionen, og det gør det altså takket være EF-Domstolen, skal strafferegler